

SANCTUS

Święci i błogosławieni
Kwiecień
Nr XL

św. Wincenty Ferreriusz (5 kwietnia)

Wincenty urodził się ok. 1350 r. w Walencji (Hiszpania). Mając 17 lat wstąpił do dominikanów. Podjął surową dyscyplinę życia duchowego, którego piękne świadectwo pozostawił w traktacie De vita spiritali. W czasie choroby, która wydawała się beznadziejna, pojawili mu się św. Dominik i św. Franciszek, uzdrowili go i polecieli głosić Ewangelię po świecie. Napisał natychmiast list do Benedykta XIII z prośbą o konieczne do nowej misji upoważnienia. Po ich otrzymaniu oddał się wyłącznie kaznodziejstwu wędrownemu. Podjął w ten sposób wielką misję, przemierzając Europę i wzywając do pokuty. Swoją charyzmą budził zachwyty, ale i sprzeciwy. Pracował na rzecz jedności podzielonego przez schizmę Kościoła. Obok rzesz wielbicieli miał Wincenty także swoich zawziętych wrogów. Zarzucano mu demagogię, oglupianie ludu, wprost nawet opętanie. Zarzuty przeciwko wielkiemu kaznodziei wysuwano nawet na "soborze" w Pizie (1409) i na soborze w Konstancji (1415). Wincenty był również spowiednikiem antypapieża Benedykta XII, ale opuścił go, kiedy nie udało mu się nakłonić go do rezygnacji. Zmarł 5 kwietnia 1419 r. w Vannes we Francji, wracając z misji podjętej w Anglii, gdzie przebywał na zaproszenie króla. **Modlitwa:** Boże przez wstawiennictwo Twojego świętego prosimy Cię o jedność Kościoła Powszechnego i odwagę w wyznawaniu wiary w Ciebie. Amen.

św. Wilhelm z Paryża (6 kwietnia)

Wilhelm urodził się ok. 1127 r. Wychował go jego wuj, Hugon w Paryżu. Po otrzymaniu święceń subdiakonu, Wilhelm został kanonikiem kościoła Sainte-Genevieve-du-Mont. Jego przykładne życie nie podobało się innym kanonikom; próbowali się go za wszelką cenę pozbyć ze swego grona. Przyjąwszy święcenia diakonatu, Wilhelm został skierowany do małego klasztoru Epinay poza Paryżem. Szczęśliwie jednak w 1148 r. papież Eugeniusz III odwiedził Paryż i rozwiązał dotychczasową wspólnotę kanoników. Na ich miejsce sprowadził kanoników regularnych z paryskiego klasztoru św. Wiktora, którego przeor, Odon, został opatem św. Genowefy. Wkrótce także Wilhelm powrócił do tej wspólnoty, zostając jej subprzeorem. Okazał się bardzo gorliwym w życiu duchowym. Wilhelm uświęcił się poprzez życie modlitwy i surowe umartwienia, które towarzyszyły cierpieniu wynikającemu z surowego klimatu i ubóstwa. Nosił włosienicę, spał na gołej ziemi i codziennie pościł. Ilekroć zbliżał się do ołtarza, zalewał się łzami, ofiarując siebie Bogu w duchu adoracji. Około 1194 r. Wilhelm udał się do Rzymu w imieniu Ingelburgi, siostry króla Danii, która została oddalona przez swojego męża, króla francuskiego Filipa Augusta. Po powrocie do Eskilsø zmarł w Niedzielę Wielkanocną 1203 r. Kanonizował go papież Honoriusz III w 1224 r. **Modlitwa:** Boże w Trójcy Przenajświętszej przez wstawiennictwo św. Wilhelma prosimy Cię o Twój pokój. Amen.

św. Maria żona Kleofasa (9 kwietnia)

Maria należała do rodziny Maryi. Być może była rodzoną siostrą św. Józefa albo któregoś z jego braci (tradycja apostołska nazywa Kleofasa bratem św. Józefa). Synami Marii Kleofasowej byli: św. Jakub Młodszy, Józef i Juda Tadeusz (Mt 27, 55; Łk 15, 40; 16, 1; Jd 1), których Ewangelie nazywają "braćmi", czyli krewnymi Jezusa. Męża Maryi nazywają Ewangelisci Kleofasem (Klopasem). Zdaniem niektórych biblistów miał on imię drugie - Alfeusz. Św. Hegezyp (+ ok. 180), który żył w początkach chrześcijaństwa i któremu była dobrze znana tradycja apostołska, nazywa Kleofasa bratem św. Józefa, Oblubieńca Maryi. Maria należała do najbliższego grona Pana Jezusa. Wraz z innymi pobożnymi niewiastami towarzyszyła Mu podczas wędrówek apostołskich. Razem z innymi pobożnymi niewiastami, o których wspominają Ewangelie, troszczyła się o doczesne potrzeby Pana Jezusa, takie jak pożywienie, pranie, a nawet dach nad głową. Trwała przy Nim aż do śmierci. "Obok krzyża Jezusowego stały: Matka Jego i siostra matki Jego - Maria, żona Kleofasa" - potwierdza w swojej Ewangelii bezpośredni świadek, św. Jan Apostoł (J 19, 25). Kiedy udała się razem z Marią Magdaleną i Joanną w poranek wielkanocny do Grobu Pana Jezusa, aby namaścić Jego ciało olejkami, pierwsza ujrziała anioła - świadka zmartwychwstania i rozmawiała z nim (Mt 28, 1-8; Mk 16, 1-8). Jej też pojawił się w powrotnej drodze Pan Jezus Zmartwychwstały (Mt 28, 9-10). O dalszych losach św. Marii Kleofasowej nic nie wiemy. **Modlitwa:** Panie, Ty który ukazałeś Marii, żonie Kleofasa, prosimy Cię, abys i nam objawił kiedyś swe oblicze. Amen.

św. Klet (26 kwietnia)

Klet (Anaklet I) żył w I wieku. Wiadomości o nim są niepewne. Jedni uważają go za Greka, inni sugerują, że został pomyłony z Anicetem, późniejszym papieżem. Według najstarszego wykazu papieży miał być drugim z kolei następcą św. Piotra (79-88/90) - czyli trzecim papieżem. Za jego pontyfikatu w imperium rzymskim po raz kolejny rozpoczęto prześladowanie chrześcijan. Tradycja chrześcijańska zachowana w Kościele przypisuje Anakletowi ustanowienie 25 prezbiterów w Rzymie i zbudowanie nagrobka w miejscu pochowania Piotra. Został umęczony za cesarza Domicjana. Jego imię jest wymieniane w Kanonie Rzymskim. **Modlitwa:** Święty Klecie, który oddałeś swoje życie dla Chrystusa przez męczeńską śmierć, spraw byśmy nigdy nie wątpili w Boga, a dzięki wierze, nadziei i miłości potrafili dążyć drogą dobra do wiecznej szczęśliwości. Wyproś nam łaski, aby każdy nasz dzień mógł świadczyć o naszym chrześcijaństwie. Amen